

HỒI THỨ NĂM MƯỜI MỐT THOÁT HÂM CÁ SẤU LỤC NGẠC GẶP THÂN MẪU

Nàng Lục Ngạc gật đầu :

- Phải rồi, khi ấy em nghe phụ thân em bảo ông ấy ăn trộm một bảo vật trong động, và tìm mọi cách để giữ ông ta lại. Không ngờ... không ngờ ông ta lại... cỏi ngay.. cả áo quần trần truồng như nhộng trước mặt mọi người quả nhiên không có một vật gì giấu giếm hết.

Dương Qua nói:

- Ông ta cỏi hết áo quần mà vẫn che được cặp mắt tinh tường của động chủ, thì quá là tài tình thật. Té ra ông ta bỏ gói đồ ấy vào túi tôi từ lúc nào mà tôi không hề hay biết gì hết.

Lục Ngạc đưa tay mở cái nút bằng ngọc bích trên miệng lọ, ngửa bàn tay trái và nhẹ nhàng nghiêng lọ thuốc, cẩn thận đổ ra. Một viên thuốc hình vuông như một hòn lóc lác, màu đen như huyền và bóng lánh trông rất đẹp, nhưng mùi thì vừa tanh, khó ngửi. Xưa nay tất cả các loại thuốc đều làm thành viên tròn, hay hình thuôn dài dài để dễ nuốt chứ chưa bao giờ có viên thuốc vuông vuông sáu cạnh như viên này. Dương Qua cầm viên thuốc kỳ lạ mân mê trong lòng bàn tay ngắm nghía một cách cẩn thận. Lục Ngạc chúc chiếc lọ xuống bàn tay vô luôn mấy cái thấy bên trong chẳng còn thứ gì hết, nhìn chằm chằm bảo:

- Hết rồi, chỉ có một viên mà thôi. Thôi anh hãy uống đi cho rồi, nếu rui ro rơi mất thì nguy lắm đấy. Chỉ còn một viên thôi nhé.

Dương Qua cầm viên thuốc định đưa lên miệng nuốt, nhưng khi nghe nàng nhắc lại "chỉ còn một viên mà thôi" thì chàng giật mình hỏi lại:

- Tại sao cả bọn như thế này mà chỉ có một viên thôi? ông cụ có còn viên nào cất tại chỗ khác hay không?

Lục Ngạc đáp:

- Hết rồi chỉ còn một viên mà thôi. Vì vậy nên cha em quý nó vô cùng. Nếu còn nhiều viên khác thì dù làm mất viên này cha em cũng không thể nổi giận như thế ấy.

Dương Qua chạnh lòng nói:

- Nếu chỉ còn một viên thì cô nương tôi đang bị tình hoa đâm khắp người, ông ấy lấy gì để cứu chữa?

Lục Ngạc thở dài đáp:

- Em có nghe Phàn sư huynh cho biết, trong động này chỉ còn vồn vện có hai viên mà thôi. Nhưng sau đó mất hết một viên, không hiểu trong trường hợp nào. Phương pháp chế ra thuốc này đã thất truyền từ lâu, ngay cha em cũng không biết. Cũng vì vậy mà Phàn sư huynh luôn luôn nhắc tất cả mọi người trong động phải hết sức thận trọng, không được động chạm tới tình Hoa. Nếu bị trúng một ít thì trong ít hôm có thể chữa được. Nhưng nếu bị đâm nhiều nơi thì cha em cũng vô phương,

không cứu chữa nổi. Vì vậy với một viên thuốc này, hiện nay chỉ có thể cứu mạng cho một người mà thôi.

Dương Qua kêu "Trời" một tiếng và buồn buồn nói:

- Như vậy tại sao ông Cự lại không nghĩ tới chuyện cứu cô nương tôi nhỉ? ông cứ bỏ cô tôi mãi trong hầm này sao?

Lục Ngạc thấy chàng đem bỏ lại viên thuốc vào lọ cất đi thì đã đoán được thâm ý của Dương Qua rồi. Nàng thở dài, chán nản bảo chàng bằng một giọng nói bi thiết:

- Dương đại ca, sao anh si tình lắm vậy? chuyện cứu Long cô nương và xuống đây cứu em lên là việc của cha em, mà chính anh chỉ mong em được trở lên để mang thuốc này cứu sinh mạng cho Long cô nương mà thôi. Phải thế chăng?

Thấy nàng nói trúng tim đen mình, Dương Qua không biết nói sao, gượng cười đáp:

- Cô nghĩ xem dù tôi có uống được viên thuốc này để khỏi nọc độc tình hoa mà cứ bị giam hãm trong hầm cá sấu như thế này thì cũng không thể sống được cơ mà. Như vậy thì việc cần thiết là cứu mạng cô nương mới phải.

Lục Ngạc biết chàng đã quyết tâm rồi, dù khuyên răn cũng chẳng ích gì nên tự nghĩ:

- Biết thế này thì hồi nãy ta đừng nói chỉ còn có một viên để chàng uống cho rồi

Nghĩ thế, nàng nói thêm:

- Còn thứ nấm Linh chi này tuy không chữa được nọc độc, nhưng cũng có thể cầm cự và giúp thân thể khỏe mạnh hơn nhiều. Vậy anh hãy nuốt đi cho đỡ khổ.

Dương Qua nghe lời, xé tai nấm thành hai mảnh nuốt một mảnh còn lại một mảnh trao cho nàng bảo:

- Chúng ta chả biết bao giờ ông cự mới xuống đây để cứu vớt cô lên khỏi hầm. Vậy cô cũng nên ăn đỡ một nửa để có đủ sức chịu đựng với cái không khí quá lạnh lùng trong hầm này.

Lục Ngạc thấy chàng có lòng ân cần săn sóc tới mình không tiện từ chối, bèn tiếp lấy nửa tai nấm bỏ vào miệng nuốt luôn.

Nấm Linh chi này là một loại nấm quý đã sống trên trăm năm nay, khi hai người nuốt vào bụng một chập đã thấy một luồng khí nóng từ trong bụng sông ra, toàn thân khoẻ khoắn vô cùng, tinh thần trở nên phấn chấn, đầu óc sáng suốt tinh tấn lạ thường.

Lục Ngạc bảo:

- Thật ra cha em cũng biết rõ lão già có bấu ăn cấp tuyệt tình đan rồi. Cha em nói sẽ chữa cho anh, chỉ là một mưu kế để đánh lừa Long cô nương mà thôi, chứ thật ra thuốc đâu còn mà lấy nữa.

Dương Qua cũng thừa hiểu như vậy, nhưng không muốn hỏi lại nàng mà thôi vì ngại nàng buồn. Nay nghe chính miệng nàng nói ra chàng mới nói:

- Ngày mai này, nếu ông cụ cứu vớt đem cô trở về động thì cô cũng nên quan tâm đề phòng cho lắm đấy. Tốt hơn là cô nên tìm cách xa lánh khỏi động cho rồi để tìm một chốn khác sống cho khỏi mang họa vào thân.

Nàng nhìn chàng, thở dài đáp:

- Anh chưa hiểu rõ tâm địa cha em mà thôi. Một khi ông đã xô em xuống đây là đã đoạn tình đoạn nghĩa, chắc chắn không bao giờ chịu cứu lên đâu. Dương huynh, lẽ nào anh từ chối không để cho em có cái hân hạnh được chết bên cạnh anh hay sao?

Dương Qua chạnh lòng, định nói vài lời an ủi, bỗng có tiếng động mạnh, một con cá sấu rất lớn đã trườn lại bên cạnh định tấn công hai người. Chân trước của nó đã chạm trên mảnh giấy trắng mà chàng vừa lấy trong gói bỏ ra. Thấy vậy chàng chột nghĩ:

- Không biết bên trong mảnh giấy này có ghi những chữ chi. Ta hãy đọc thử. Nghĩ xong, chàng cầm chiếc thìa đâm mạnh vào giữa hai mắt con cá sấu một tiếng "Phập" khô khan. Cái thìa rất cứng, có thể đâm đá chọc sắt dễ dàng, nên con cá sấu thụt ra sau, quần quai mấy cái rồi nhào xuống nước phơi bụng trắng phau, trôi lờ đờ.

Nó đã chết rồi. Dương Qua vui mừng khôn tả vội bảo Lục Ngạc:

- May quá chúng ta đây có thìa này làm khí giới phòng thân đây rồi. Bọn cá sấu này đừng hòng hãm hại chúng mình nữa. Kể ra cũng xui xẻo cho bọn chúng đấy nhỉ?

Chàng lượm mảnh giấy trắng vừa bị nước thấm ướt đẫm, tay kia đưa chiếc thìa kê sát vào soi chữ. Nhờ hột minh châu dính trên chiếc thìa tỏa ra một ánh sáng yếu ớt, chàng cũng cố gắng nhìn được những nét chữ. Nhưng xem một chập thấy không phải là chữ mà là những hình vẽ lằng nhằng có những nhà cửa, núi non, trông giống như một bức tranh cảnh sơn thủy nào đây. Chàng cố nhìn xem cẩn thận hơn một chập nữa, không thiếu gì hết, nên không xem nữa. Lục Ngạc lúc này giờ tý vai chàng nhìn theo, vùng nói lớn:

- Đây là bản đồ của sơn trại trong động Thủy tiên đấy. Đây anh cứ nhìn kỹ nhé, chỗ này là một cái khe nhỏ đem chúng mình vào động. Đây là đại sảnh, đây là phòng vũ khí, đây là phòng Linh chi, và đây là phòng chứa thuốc.

Nàng vừa nói vừa đưa tay chỉ theo các ngõ trên bản đồ, bỗng Dương Qua nhận ra một cái gì vùng "á" lên một tiếng lớn và bảo nàng Lục Ngạc:

- Đây, cô hãy xem kỹ lại nơi đây thử nào?

Vừa nói chàng đưa tay chỉ lên bản đồ, dò từ chỗ phòng thuốc nhìn xuống còn có một lối đi nữa. Lục Ngạc nói:

- Đây là hẻm cá sấu đấy. Chỗ này chúng ta đang ở đây. à, còn một lối đi nữa đây nè!

Cả hai cùng lộ vẻ vui mừng, chăm chú nhìn lại bản đồ để tìm lối thoát. Dương Qua cũng lộ vẻ vui mừng, chăm chú nhìn lại hình thái chỗ cái hẻm cá sấu và nói lớn:

- Thôi, phải rồi. Nếu bản đồ này vẽ đúng sự thật, thì chúng ta đã có lối thoát ra rồi. Nhưng có một điều bất tiện là... :

Lục Ngạc cướp lời:

- Lạ quá, chỗ này sao lại nghiêng nghiêng và cứ chúi sâu xuống mãi. Hầm này đã sâu mà còn đi sâu xuống nữa thì tới đâu? Xuống âm phủ chăng?

Hai người cố theo dõi lối ấy, thì cứ xuống dần, mãi đến hết giấy không còn chỗ vẽ nữa. Không biết nói sao, Dương Qua hỏi nàng:

- Xưa nay cô khi nào có nghe lời ông cụ nói về cái hầm cá sấu này không?

Lục Ngạc lắc đầu đáp:

- Không bao giờ. Mãi tới khi bị ngã nhào xuống đây em mới biết nơi đây có cái hầm rùng rợn như thế này. Có lẽ chính Phàn sư huynh cũng chưa biết có cái hầm này nữa.

Dương Qua định thân nhìn qua xung quanh một lượt thật kỹ. Sau chàng thấy vách đá phía trước mặt có một bóng tối âm u hình như có một cái cửa tối dẫn đi xuống dưới một con đường hầm bí mật, nhưng vì cách quá xa nên không nhìn được rõ.

Chàng lo âu suy nghĩ:

- Không biết trong con đường đen tối kia có độc xà ác thú gì không? Nếu mình gặp chúng thì còn nguy hại gấp mấy lần bọn cá sấu này. Tuy nhiên chẳng lẽ ta cứ khoanh tay ngồi hoài nơi đây để chờ chết hay sao? Chi bằng cứ mạo hiểm ra đi, miễn sao đưa nàng này thoát vòng nguy hiểm và đem được tuyệt tình đan giao tận tay cho cha cô nương rồi dù có chết đi cũng yên dạ.

Nghĩ xong chàng giao chiếc thìa cho Lục Ngạc cầm và nói:

- Cô cầm cái này, ngồi đây chờ tôi. Để tôi bước sang bên kia xem thử ra sao. Lục Ngạc chưa biết trả lời ra sao thì chàng bỗng nhún mình nhảy luôn xuống hầm cá sấu. Lục Ngạc kinh hãi quá chỉ kêu "ồ" một tiếng thì thấy chàng đặt chân trên bụng con cá sấu chết khi này đang trôi lên bên trên mặt nước. Lấy đà, nhảy luôn một cái nữa, chàng đạp chân trên lưng một con cá sấu sống. Bị giẫm trên lưng, con sấu sống lặn xuống ngay. Nhưng Dương Qua đã phi thân nhảy sang bờ bên kia, đứng dựa vào vách đá, đưa hai tay sờ soạng và nói lớn:

- A, đây rồi!

Vì khinh công còn kém nên nàng Lục Ngạc không dám phóng theo. Dương Qua nghĩ bụng: "Nếu ta trở lại bỗng nàng thì nặng quá không nhảy vọt trở lại được. Hơn nữa con sấu chết cũng không thể chịu nổi với sức nặng của hai người cùng đứng lên một lần. Chi bằng mình làm theo cách này hay hơn...".

Nghĩ xong chàng gọi lớn:

- Nàng cô hãy đem cái áo dài của tôi nhúng nước đi rồi vò lại ném hộ qua đây có việc dùng.

Lục Ngạc chưa hiểu chàng muốn làm gì nhưng cũng làm theo lời dặn. Nàng lấy chiếc áo dài đem nhúng nước, vò lại thành một cục và gọi lớn:

- áo đây này, hãy tiếp lấy.

Nói xong, nàng vận sức vụt chiếc áo sang. Dương Qua đưa tay bắt lấy rồi tung mình nhảy lên cao, lựa một mô đất chìa ra ngoài nắm lấy kỹ càng, tay mặt quay chiếc áo vừa vụt và gọi lớn:

- Này, cô lắng tai nghe kỹ đấy nhé.

Chàng tung mạnh cái áo ra rồi giật về thật mạnh. Chiếc áo đập mạnh vào vách đá nghe "bịch" một tiếng lớn. Chàng tung ra giật lại như thế trong ba lần liên tiếp rồi hỏi:

- Đã nghe rõ chỗ nào là miệng hang chưa?

Nàng lắng tai nghe và tưởng tượng được vị trí chắc chắn rồi đáp lớn:

- Em biết rồi đấy.

Dương Qua đáp:

- Cố gắng nhảy qua nắm lấy vạt áo để tôi kéo qua nhé

Lục Ngạc cố mở to đôi mắt nhìn qua, chỉ thấy bóng tối đen ngòm, không phân biệt được gì hết. Trong lòng lo lắng, không dám nói sao chỉ ngậm ngừng nói:

- Em... em.. ngại...

Dương Qua cười lớn nói và an ủi khuyến khích:

- Không can chi đâu mà ngại. Nếu không chụp trúng áo rủ té xuống đất thì tôi nhảy xuống vớt lên chứ chẳng sao đâu. Cô đã có chiếc thìa trong tay rồi còn sợ gì nữa. Bọn cá sấu làm gì nổi hai ta đâu.

Nói vừa dứt lời, chàng hô lên một tràng đồng thời tung chiếc áo sang. Lục Ngạc nghiêng rặng, bặm môi, nhún mạnh hai chân xuống đất tung mình bay bổng lên không như một cánh én, lắng tai nghe tiếng áo bay rít gió. Dương Qua đưa tay ôm choàng lấy nàng, bông gọn trong lòng, nhắc bổng lên cao rồi nhẹ nhàng đặt xuống bình yên, cạnh cửa hang.

Lục Ngạc tuy còn hồi hộp, tim đập thình thịch nhưng mừng quá nói lớn:

- Anh tài quá, thật nhiều mưu mẹo, em phục lắm.

Dương Qua cười nói:

- Có gì mà khen dữ dội. Trong hang bây giờ không biết có còn độc xà ác thú gì nữa không. Đã đến đây thì cũng đánh liều vậy. Thôi, mọi sự cũng đành giao phó cho định mệnh vậy chứ sao.

Nói rồi chàng cúi lom khom dò đường tiến lần vào trong hang. Nàng trao cái thìa lại cho chàng để đề phòng mọi bất trắc và bảo:

- Anh cầm lấy vũ khí này để mở đường.

Cửa hang hẹp quá, khiến cho hai người phải dùng đầu gối bò mới qua lọt. Vì hơi nước từ hầm cá sấu bốc lên luôn cho nên trong hang ẩm ướt và trơn như mỡ, vừa khó đi vừa hôi tanh muốn lợm mửa.

Dương Qua bò lom khom, miệng cười đùa nói:

- Chà, biết bao giờ qua cơn bĩ cực tới hồi thái lai để gặp được ánh sáng mặt trời cho vui lòng một tí nhỉ?

Nàng thở dài nói:

- Dương huynh! trong lòng anh đang sâu não, không cần phải gắng gượng làm vừa lòng em mà chi...

Nàng nói chưa hết lời bỗng có tiếng cười rùng rợn từ bên trái vọng lại khiến cả hai người lạnh cả xương sống. Đó là tiếng cười của một phụ nữ. Tiếng cười cứ phát ra liên miên trường tận, nhưng bên trong có bao hàm một sự khổ thâm thía, có lúc chỉ rít lên nghe vô cùng bi thiết, không khác nào tiếng khóc.

Dương Qua và cả Lục Ngạc từ bé tới lớn, chưa bao giờ được nghe một giọng cười lạ lùng có lẫn tiếng nức nở thê lương như vậy. Huống chi trong lúc đang chật vật bò dần trong đêm tối đường đá trơn trượt không biết sẽ đưa về đâu mà tiếng cười nổi lên, nghe còn dễ sợ hơn gặp độc xà mãnh thú nữa.

Mặc dù là một kẻ gan lỳ, nhưng khi vừa nghe giọng cười rùng rợn này Dương Qua cũng phải giật mình nhảy chồm lên, đầu động vào trần đá đau nhói, choáng váng cả cân não.

Nàng Lục Ngạc thì sợ quá toát mồ hôi, hai hàm răng run lên côm cộp, rợn cả tóc gáy, mình mẩy nổi ốc, vội vàng ôm chầm lấy Dương Qua để nhờ chàng che chở.

Tuy cũng sợ nhưng Dương Qua cố giữ vẻ bình tĩnh, tay thủ chiếc thìa, lắng tai nghe nữa. Nhưng hồi lâu không nghe gì nữa, hang đá chìm sâu trong vắng lặng lạnh lùng!

Hai người không biết nên tiến hay lùi. Tiến thì không dám mà lùi cũng không xong. Lục Ngạc se sẽ hỏi Dương Qua:

- Ma hay quỷ vậy anh?

Lời nàng hỏi khẽ bên tai rất nhỏ, nhưng bỗng tiếng cười lại nổi lên từng hồi thật rùng rợn, và có tiếng quát:

- Phải đấy! Ma là ta mà quỷ cũng là ta đây Ha... ha...

Dương Qua nghĩ bụng:

- Nếu đã xưng là ma thì chắc không phải là ma đâu.

Nghĩ xong, chàng cố thu hết nghị lực hỏi nhỏ:

- Xin lỗi ngài là ai, chúng tôi là Dương Qua cùng Công Tôn cô nương, đang gặp tai nạn hiểm nghèo, chỉ tìm lối thoát ra và bảo toàn mạng sống, tuyệt nhiên không có ác ý gì đối với ai hết.

Chàng nói chưa dứt lời, bên kia đã có tiếng quát hỏi:

- Công Tôn cô nương là ai, Công Tôn nào thế?

Dương Qua vội đáp:

- Cô nương đây là con của Công Tôn động chủ, tên là Công Tôn Lục Ngạc

Chàng nói xong, lắng tai nghe. Nhưng bên kia lại im bật! Tựa hồ như người ấy đã biến đâu mất, tuyệt nhiên không một tiếng động. Khi nghe tiếng khóc chẳng ra khóc mà cười chẳng ra cười, hai người chỉ sợ một phần. Nay bỗng nhiên im lặng, cái

im lặng thật rợn người khiến cả hai càng sợ hãi hơn nữa. Cả hai ngồi thu hình nghe nữa.

Một hồi sau, bỗng có tiếng người ấy thét hỏi lớn:

Công Tôn động chủ nào? Có phải tên Công Tôn Chỉ không hử?

Nghe giọng nói bao hàm cả sự căm hờn và oán hận, Lục Ngạc đánh bạo lên tiếng đáp:

- Vâng, tên tặc của cha tôi là "Chỉ", nhưng vì sao bà lại biết rõ như vậy?

Người ấy bỗng phá lên cười từng hồi và đáp lớn:

- Ha... ha... Ta quen hần, biết hần... ha... ha...

Lục Ngạc chưa hiểu gì hết, và cũng không dám nói bừa thêm nữa đành ngồi lặng thinh. Bỗng nhiên tiếng người ấy lại thét lên the thé:

- Tên ngươi là gì hãy nói lại cho ta nghe lần nữa?

Nàng đáp:

- Dạ, cháu tên là Lục Ngạc là màu xanh, Ngạc là đài hoa ạ.

Người ấy hừ một tiếng lớn rồi hỏi tiếp:

- Vậy cô sinh ngày, tháng năm nào và giờ nào hử?

Lục Ngạc nghe nói lạ lùng và lo ngại nghĩ bụng:

- Quái, tại sao người này lại hỏi tới ngày sinh tháng đẻ của mình và hỏi cả giờ sanh nữa nhỉ?

Nàng quay sang hỏi nhỏ Dương Qua:

- Có nên trả lời hay không anh?

Dương Qua chưa biết trả lời ra sao thì người kia đã hỏi:

- Người năm nay mười tám tuổi, sanh ngày mồng ba tháng hai vào giờ Tuất, có phải hay không?

Lục Ngạc giật mình và sợ quá, vội hỏi

- Ủa, tại sao bà lại biết rõ ràng quá như vậy? Trời ơi, lạ thật!

Trong óc nàng bỗng thoáng qua một cảm giác rùng rợn và kỳ dị hết sức, nhưng nàng cảm thấy người này đối với nàng chắc không có gì ác ý định hại nàng. Nàng bèn đánh bạo bò qua mặt Dương Qua, tiến về phía người ấy. Lạ quá, khi vừa bước qua một khúc quanh bỗng có ánh sáng dội ra chói mắt. Nàng thấy rõ trước mặt là một người đàn bà lớn tuổi chỉ một nửa mình bên dưới, còn từ bụng trở lên thì ở trần. Rõ ràng là người chứ không phải ma quỷ gì hết. Bà ta ngồi xếp bằng tròn trên mặt đá, vẻ mặt uy nghi trông thật đáng sợ.

Lục Ngạc rú lên một tiếng "ô" rồi đứng ngây người ra nhìn sững. Ngại nàng gặp tai nạn bất ngờ, Dương Qua vội vàng bò theo. Khi ra tới nơi, chàng trông thấy chỗ bà đang ngồi là một động đá thiên nhiên, khá rộng, phía dưới sâu thăm hình như không

có đáy, và phía trên đỉnh là một lỗ cao vòi vọi, đường kính có mấy trượng. ánh sáng mặt trời từ lỗ hồng ấy chiếu xuống. Lỗ hồng ấy từ trên xuống tới chỗ ngồi có hàng trăm trượng. Có lẽ bà ta từ trên cao sa chân té xuống, rồi lên không được, phải ở mãi nơi đây chăng? Người đứng dưới đáy hang dù la hét thật lớn cũng không vọng được trên miệng hang. Nhưng lạ một điều là tại sao bà này từ trên cao hàng trăm trượng sa xuống mà không tan xương nát thịt vẫn sống như thường? Thấy bà ta chỉ dùng một số lá và vỏ cây che thân, Dương Qua đoán có lẽ bà đã ở đây lâu năm dài tháng lắm rồi quần áo đã theo thời gian rách nát cả rồi

Mặc dù có Dương Qua đứng sững trước mặt nhưng bà ta hình như không hề quan tâm tới chỉ chăm chú nói chuyện cùng nàng Lục Ngạc. Bà vừa nói vừa cười, vừa hò hét, giọng nói vô cùng đau thương bi đát:

- Nay cô bé, cô đã lớn lắm và trông xinh đẹp quá nhỉ?

Nàng không biết đáp sao, chỉ mỉm miệng cười cầu thân rồi tiến dần tới trước mặt bà, chấp tay vái mấy cái thi lễ rồi lễ phép nói:

- Kính cụ, không hay cụ có mạnh giỏi không?

Bà ta ngược mặt nhìn trời cười lên như tiếng ma khóc rồi nói lớn:

- A ha... Cụ! Hay quá, cô gọi ta bằng cụ? Ta vẫn mạnh giỏi như thường, không ốm đau gì hết... ha... ha...

Vừa cười xong, bà bỗng lộ vẻ giận dữ, mặt hầm hầm nhìn nàng.

Lục Ngạc sợ quá, không biết trong lối chào và câu hỏi của nàng đã có gì làm phật ý bà không. Nàng bèn liếc mắt nhìn Dương Qua như để cầu cứu.

Dương Qua cũng thâm nghĩ: "Bà này sống lâu năm trong hang này có lẽ đã loạn trí và tâm trạng thay đổi bất thường rồi". Chàng nhìn Lục Ngạc mỉm cười và khe khẽ lắc đầu, ngụ ý khuyên nàng đừng khơi chuyện cùng bà không có lợi. Nhưng trong bụng chàng cũng đâm lo không biết làm sao để cứu nàng cho ổn. Chàng suy nghĩ:

"Không biết dùng cách chi để leo tận trên cao như thế kia hòng thoát khỏi nơi này? Nơi đây quả không khác gì địa ngục trần gian. Mặc dù ta có khinh công kỳ diệu, cố gắng tung mình lên cao, nhưng cũng chưa chắc thoát nổi. Nhưng chẳng lẽ bỏ nàng lại đây sao?".

Trong khi ấy, nàng Lục Ngạc vẫn chăm chú nhìn vào bà ấy. Nàng trông tóc bà thưa quá nên đầu hói như trọc. Mặt bà đầy các vết nhăn, chỉ còn cặp mắt sáng quắc như điện, phát hào quang hơn hẳn mắt người thường rất xa. Cứ nhìn khuôn mặt và những nét này, tất nhiên xưa kia bà phải là một người rất xinh đẹp: mặt hình trái xoan, mũi thẳng dọc dừa, miệng tươi, đôi môi cắn chỉ. Bà chăm chú nhìn Lục Ngạc không chớp mắt. Thế rồi già ngấm trẻ, trẻ lại ngấm già, quên hẳn sự hiện diện của Dương Qua bên cạnh.

Bỗng bà cất tiếng hỏi Lục Ngạc:

- Ở ngang lưng cô, có một điểm tròn màu hồng phải không?

Nàng thất thanh thâm nghĩ:

- Trong người ta quả có một vết son tại nơi chỗ ấy thật, nhưng vết ấy rất nhỏ, ngay như cha ta cũng chẳng biết rõ, thế tại sao bà này lại rõ tường tận như vậy? Một bà già sống cô độc nơi địa ngục này mà biết việc trong châu thân của ta quả là điều kỳ quái. Là hơn nữa là bà biết rõ ngày sanh tháng đẻ và giờ ta chào đời nữa. Như vậy giữa bà ta và gia đình mình tất nhiên phải có một sự liên hệ vô cùng mật thiết chứ chẳng không.

Nghĩ xong, nàng thỏ thẻ hỏi:

- Thưa bà, nếu cháu đoán không sai thì có lẽ bà quen với cha tôi nhiều lắm và có lẽ cũng quen thân cùng mẫu thân tôi đã qua đời rồi là khác nữa. Có phải vậy không, thưa bà?

Bà ấy lặng thinh một chặp rồi cười nói:

- Sao? mẹ của cô đã chết rồi sao, bà ấy chết hồi nào? Ta biết bà ấy rõ lắm chứ.

Bỗng nhiên bà hét lớn:

- Sao, nơi lưng mày có vết son ấy thật không? Hãy mau mau cởi áo quần cho ta xét thử, nếu chậm trễ và man trá thì ta giết ngay lập tức và ném xác tại đây tức thì.

Lục Ngạc mắc cỡ quá, nhìn đi nơi khác không biết nói gì... Nàng từ từ cởi chiếc áo dài của chàng cho mượn mặc tạm, vén chiếc áo lót bên trong lên, trật hông ra thì quả nhiên trên làn da trắng như tuyết, mịn như nhung, có nổi lên một điểm nhỏ đỏ như son tàn, không khác nào một đóa hoa hồng hàm tiếu trên bãi tuyết, đẹp vô cùng.

Bà ấy vừa trông thấy vết son, bỗng run bắn người lên rồi nước mắt trào ra như suối, chảy dài xuống đôi má nhơn nhéo ảm đạm. Bất thành linh ôm chàng lấy nàng, siết mạnh vào ngực rồi gọi lớn:

- Con ơi, con gái yêu quý của mẹ, thương nhớ con bao nhiêu năm trời, tưởng không thể sống nổi.

Lục Ngạc ngấm nhìn lại diện mạo của bà hình như tâm linh xui khiến, bỗng nhiên nàng sà vào lòng bà khóc ngất:

- Mẹ, mẹ ơi, sao mà khổ thân mẹ tôi như thế này hồi trời?

Dương Qua đang quay mặt nơi khác, bỗng nhiên nghe hai người gọi nhau bằng mẹ con tha thiết, chàng bỗng giật mình vội vàng quay lại xem thì thấy hai người một già một trẻ ôm nhau không rời. Nàng Lục Ngạc thì mềm nhũn, cứ cúi đầu vào lòng bà không đứng dậy được, mà bà ta cũng khóc ngất, mặt đầy cả nước mắt. Chàng ngạc nhiên nghĩ bụng: "Hay là bà này là mẹ của nàng thật chẳng?".

Bỗng nhiên bà nín khóc, rồi trợn mắt, đôi mày dựng ngược, sát khí đằng đằng, không khác nào nét mặt của Công Tôn động chủ trong lúc ra tay quyết đấu cùng quân địch. Dương Qua bỗng lo ngại cho Lục Ngạc sợ bị bà hãm hại bất thân, nên tiến tới vài bước phòng hờ để tiếp cứu lúc cần. Nhưng bà lại đặt nhẹ tay trên vai nàng xô ra một tý và nói:

- Hãy dang ra cho ta hỏi thêm.

Nàng ngỡ ngàng, vừa sợ sệt, vội lùi ra sau mấy bước hỏi:

- Kìa, sao thế mẹ ?

Bà lớn tiếng hỏi:

- Nay, ta hỏi đây. Mi phải nói thật. Thằng Công Tôn Chỉ sai mi xuống đây để làm gì? Có phải muốn để lợi dụng tình cảm lừa gạt ta làm một việc chi phải không ?

Nàng lắc đầu, mắt long lanh ngấn lệ, nói qua tiếng khóc:

- Mẹ ơi, té ra mẹ vẫn còn sống hay sao?

Sắc mặt nàng lộ vẻ vừa vui vừa buồn, vừa lo lắng, tình con thương mẹ đã biểu lộ chân thành trên đôi mắt ngây thơ thành thật, không có một gì là dối trá. Nhưng bà ta vẫn nghiêm giọng hỏi như tiếng sét:

- Thằng Công Tôn Chỉ bảo ta đã chết rồi phải không?

Nàng tha thiết đáp :

- Mẹ ơi, con đã chịu đau khổ ngấm ngấm mười năm qua. Cứ mỗi khi nhớ tới phận con côi cút không mẹ con cảm thấy sâu đau tủi nhục vô cùng. Thật không ngờ mẹ còn sống, và ngày nay mẹ con ta lại được trùng phùng con không sung sướng làm sao được?

Bà đưa tay chỉ vào Dương Qua và hỏi con gái:

- Gã kia là ai, tại sao con đem hắn theo vào nơi đây?

Nàng nói:

- Thưa mẹ, xin mẹ hãy kể lại sự tình cho con hay biết với. Nhưng trước hết, để con kể lại công chuyện mấy lúc này cho mẹ nghe đã nhé.

Nàng đem hết đầu đuôi câu chuyện ly kỳ thuật lại hết. Từ khi Dương Qua lọt vào động thủy tiên, bằng cách nào bị trúng độc tình hoa ra sao, rồi cùng cha nàng đấu võ, cuối cùng bị cha nàng lừa thế đẩy xuống hầm cá sấu. Nhưng chỉ có một lý do khiến cho cha nàng thù oán Dương Qua và nhất quyết lấy Tiểu Long nữ làm vợ thì nàng giấu hẳn không dám nói sợ mẹ buồn lòng. Nàng không dám đả động tới vấn đề này một phần là vì sợ mẹ nàng phát nổi cơn ghen, dằn vò thân thể có hại tới sức khỏe trong lúc này chẳng.

Bà ngồi lặng yên lắng tai nghe, qua chỗ nào còn mập mờ thì bà căn vặn hỏi con lại rõ ràng. Trừ việc Tiểu Long Nữ, nàng kể hết đầu đuôi không giấu mẹ một mảy may. Sắc mặt bà dịu dần, chứ không có vẻ đay cáy thù sát khí như khi trước nữa. Bà quay sang nhìn Dương Qua với đôi mắt hiền hòa của một người mẹ ngắm con. Khi nghe con gái thuật lại những khi Dương Qua giết cá sấu cứu nàng, bà gạt gù liên tiếp và nói với một giọng dịu dàng thân ái:

- Hay lắm! Quý lắm, quả là đôi bạn thiếu niên đáng mến. Thật không phụ lòng trông cậy của con gái yêu của mẹ. Và còn gái mẹ quả có cặp mắt tinh đời lắm đấy.

Nghe mẹ khen, Lục Ngạc đỏ hồng đôi má, mặt nóng bừng và tươi rói hẳn lên như cánh hoa hồng tắm nắng xuân, rồi e lệ cúi đầu nhìn xuống đất không biết nói sao.

Dương Qua suy nghĩ: "Chuyện này còn nhiều bí ẩn quá, nhưng chưa tiện nói ra". Chàng chỉ nhỏ nhẹ hỏi:

- Thưa Công Tôn bá mẫu, bây giờ công việc đầu tiên chúng ta cần lo liệu làm sao đưa bá mẫu cùng cô nương thoát khỏi chốn này.

Bỗng nhiên mẹ Lục Ngạc sa sầm nét mặt nhìn chàng nói:

- Công Tôn bá mẫu là cái thứ gì? Ai bảo anh gọi thế? Từ nay về sau cấm anh không được đả động tới họ Công Tôn đáng ghét đó nữa nhé. Anh đừng xem ta chân yếu tay mềm mà lầm. Ta muốn giết anh lúc nào không được?

Rồi đột nhiên bà thổi "phù" một tiếng từ trong miệng bà vụt bay ra một vật, bay vút tới đánh trúng ngay chiếc thìa chàng đang nắm trong tay nghe "choang" một tiếng rợn người. Dương Qua cảm thấy toàn thân rung động, cánh tay cầm thìa tê rần, buông cái thìa rơi xuống đất đánh "xoảng" một tiếng. Chàng thất kinh vội vàng phi thân nhảy lùi ra sau một cái, nhìn kỹ lại thấy bên cạnh chiếc thìa có một hột táo. Chàng ngơ ngác suy nghĩ: "Cứ như sức cánh tay ta nắm chặt cái thìa, dù chiếc vòng vàng của Kim Luân Pháp Vương, hay chiếc chày kim cương của Đạt Nhĩ Ma hay cây đao răng cưa của Công Tôn Chỉ vị tất đã làm chi nổi. Thế mà bà này chỉ phun một hột táo còn con lại có thể đánh sút tay, bay cái thìa đi trước, nhưng cứ sức nội công thâm hậu như vậy, kể ra trên thế gian cũng ít kẻ dám bì".

Lục Ngạc thấy chàng tái mặt thì vội vàng an ủi:

- Dương huynh, mẹ em không có ý hại anh đâu mà ngại.

Nàng chạy lại nắm tay chàng, nhìn bà nói:

- Thưa mẹ, vậy mẹ muốn anh ấy xưng hô như thế nào cho phải và vừa ý mẹ. Anh ấy đâu có biết điều gì về gia đình mình đâu mà mẹ nháp nhứt.

Bà mỉm cười bảo:

- Thôi được, ta đây suốt đời không thay đổi tên họ. Xưa nay trong võ lâm, khách giang hồ quen gọi ta là "Thiết chưởng liên hoa" Cừu thiên Xích. Anh cứ gọi ta như vậy cũng được. Bây giờ sao không quỳ xuống gọi bằng nhạc mẫu đi? Còn chờ dịp nào nữa?

Lục Ngạc đỏ ửng đôi má vội nói:

- Thưa mẹ, giữa anh ấy và con, chúng con hoàn toàn trong trắng, đối với con anh ấy tốt vô cùng, lúc nào cũng hết lòng giúp đỡ và hy sinh vì con thật ra trong thâm tâm không hề có ý gì khác.

Cừu Thiên Xích hừ một tiếng rồi lẩm bẩm:

- Rán mà xưng trong với trắng. Thế thì áo quần ra sao? Tại sao mà chỉ còn một mình áo lót để đến nỗi phải mặc áo của nó?

Rồi đột nhiên bà thét lớn, trở vào Dương Qua:

- Nếu gã họ Dương kia cũng học thói đen bạc của dòng họ Công Tôn Chỉ thì ta quyết không tha mạng sống. Nay gã họ Dương, nhà người có thuận lấy con gái ta hay không, xin cứ nói thẳng ra một tiếng xem nào?

Dương Qua thấy bà ta ăn nói càn càn dở dở, khi tỉnh khi say, không thể dùng lý lẽ mà đối đáp được. Không hiểu vì sao mới gặp gỡ chưa biết tình ý ra sao mà bà ta đã buộc phải lấy con gái mình? Nếu lúc này mình ra mặt cự tuyệt thì cũng bẽ mặt cho

nàng Lục Ngạc tội nghiệp, hơn nữa bà này bản lĩnh cao siêu, nếu làm phật ý bà ta cha chắc gì sống được? Nếu mình trở tánh ương gàn chỉ mang họa vào thân. Hiện nay trong cảnh tối tăm hoạn nạn cầm chân trong hang đá này, miễn làm sao thoát thân là tốt, hơi nào đi tranh chấp cho khổ thân?

Nghĩ xong chàng mỉm cười đáp :

- Xin bá bá cứ yên tâm. Công Tôn cô nương đã có lòng cứu mạng cho cháu thì cháu đâu phải hạng vô ơn, vô tình, vô nghĩa. ơn đức của cô nương, Dương Qua này nguyện suốt đời không quên.

Bao nhiêu câu nói khéo léo đã chứng tỏ chàng là con người rất khôn lanh tế nhị, biết túng biến từng quyền để giữ tình hòa khí và bảo vệ danh dự cho mình. Tuy chàng không xác nhận nàng làm vợ, nhưng đó cũng không hẳn là từ chối lòng tốt của bà và con gái bà, cho nên Cừ thiên Xích cũng bùi tai gật đầu nói:

- Được lắm, như thế cũng tốt lắm rồi.

Lục Ngạc thừa hiểu lòng dạ Dương Qua đối với mình, nên nàng chỉ đưa mắt liếc nhìn chàng một cái bao hàm nỗi u uẩn tủi hờn, nhưng không thể nói ra. Nàng gục đầu không thốt một lời. Một hồi sau nàng mới quay sang hỏi mẹ:

- Mẹ ơi, vì sao mẹ lại xuống đây sống một cuộc đời khổ ải cô độc như thế này? Vì sao cha con lại bảo rằng mẹ đã chết rồi? Suốt mười mấy năm qua không lúc nào là con không nhớ mẹ. Phải chi con biết mẹ ở nơi đây thì thế nào con cũng tìm cách xuống đây gặp mẹ từ lâu rồi. Sống chung với mẹ, dù có phải chết giữa đường, con cũng không bao giờ than thở.

Nhìn thấy mẹ mình trần trụi, nàng muốn đưa chiếc áo của Dương Qua cho mẹ dùng, nhưng nếu như vậy thì nàng sẽ lỗ thể khó coi quá. Suy nghĩ hồi lâu, nàng bèn đem cái áo xé làm hai mảnh một mảnh mình dùng, còn một mảnh đưa cho mẹ che đỡ hông lưng và trước ngực.

Dương Qua nhìn việc làm của Lục Ngạc bỗng chạnh lòng nhớ tới Tiểu Long Nữ. Vì đây chính là chiếc áo của tay nàng may cho chàng, nay nó bị xé làm hai cho kẻ khác dùng, càng nghĩ càng thấy thấm thía xót xa. Càng nghĩ chàng càng buồn não nuột. Vừa nhớ tới Tiểu Long Nữ thì độc Tình hoa lại bắt đầu hành hạ, đau đớn vô ngần, không chịu nổi. Bà Thiên Xích nhìn nét mặt của chàng nhăn nhó vì đau đớn bỗng mắt bà sáng lên rồi đưa tay vào mình sờ kiểm hình như muốn lấy một vật gì. Nhưng một chập sau đó bà hình như nhớ lại rồi rút tay ra, thở dài. Lục Ngạc theo dõi cử chỉ mẹ, cố để ý xem bà có cầm một vật chi không, và cuối cùng nàng tha thiết khấn khoản mẹ:

- Mẹ ơi, anh ấy bị Tình hoa hại nặng ghê gớm lắm. Mẹ có phương thế nào cứu giúp hay không?

Bà lạnh lùng đáp:

- Mẹ bị giam hãm nơi đây, chính bản thân của mẹ cũng chẳng thể giải thoát được làm sao dám nghĩ tới sự cứu người?

Lục Ngạc năn nỉ:

- Mẹ làm sao cứu giùm anh ấy. Rồi anh ấy sẽ tìm cách cứu mẹ con chúng ta. Nếu mẹ không cứu anh ấy thì rồi anh ấy cũng hết lòng tìm cách cứu mẹ. Có phải như thế không Dương đại ca?

Đối với một người đàn bà gàn dở kỳ quái như vậy, thật tình Dương Qua chẳng thích chút nào. Nhưng vì nể mặt Lục Ngạc chàng phải gượng cười bảo:

- Đó là việc dĩ nhiên rồi. Bá mẫu ở đây lâu ngày, chắc có lẽ đã biết rõ đường ngang ngõ tắt, vậy mong bá mẫu chỉ vẽ cho ít điều họa may dùng được nên chuyện. Thiên Xích thờ dài nói:

- Chỗ này tuy sâu thăm thẳm dưới đáy vực sâu nhưng kỳ thật muốn thoát ra không phải là khó.

Rồi bà nhìn Dương Qua nói:

- Có lẽ anh không tin lời ta nói phải không? Vì đã biết cách thoát ra sao cứ giam thân mãi đây hoài? Thật ra thì gân cốt ta đã đứt hết, chân tay đã rã rời, tuy có đó nhưng cũng thành vô dụng, và bao nhiêu công phu võ công cũng tiêu tan cả rồi. Nãy giờ Dương Qua thoáng thấy cử chỉ tay chân của bà có vẻ khác thường đã sinh nghi nhưng chưa chắc ra sao. Còn nàng Lục Ngạc vừa nghe mẹ nói bỗng rụng rời kinh hãi vội hỏi lớn với một giọng run run vì cảm động:

- Mẹ ơi! kẻ nào đã hạ độc thủ mẹ như thế?

Mẹ hãy nói ra đi con quyết sẽ tìm hãn để trả thù cho lại gan?

Cừ Thiên Xích cười lạt đáp:

- Báo thù sao nổi? Mà làm sao chống lại nó mà mà cũng không dám động tới hãn đâu. Kẻ đã khiến cho ta đứt gãy xương tứ chi bất toại là... là... Công Tôn Chỉ đấy.

Trong khi nhận mẹ mình, trong thâm tâm Lục Ngạc đã có ý nghi ngờ, nhưng chẳng dám nghĩ đến. Bây giờ nghe chính miệng mẹ nàng nói ra thì sự thật quá đành rành. Nàng đau đớn, nghẹn lời không biết nói sao và một chập sau mới run run hỏi mẹ:

- Tại sao vậy mẹ?

Bà khẽ nhìn Dương Qua một cái rồi đáp:

- Tại vì mẹ đã giết nàng con gái xinh đẹp, người yêu của Công Tôn Chỉ.

Bà nhắc tới chuyện này hai hàm răng rin rít lại, nghiêng răng ken két lạnh người.

Lục Ngạc sợ quá, phải lùi dần về phía Dương Qua, trong lòng thấp thỏm lo ngại, sợ có sự phản ứng bất ngờ.

Trong hang đá trở nên âm u vắng lặng một hồi lâu bà mới nói:

- Bây giờ các con đã thấy đói bụng chưa? Nơi đây không có gì ăn chỉ có độc nhất một thứ táo mà thôi.

Nói xong bà chồm xuống bò bằng tay chân như một con thú. Bà bò rất lanh và có vẻ dẻo dai lanh lẹ lắm.

Trước cảnh tượng này cả Dương Qua và Lục Ngạc đều thấy cõi lòng đau nhói vì ái ngại. Cừ Thiên Xích bò đã mười năm qua rồi nên không thấy gì ngỡ ngàng nữa, và xem như một việc làm quá tự nhiên. Lục Ngạc toan bước lại dìu mẹ đi thì bà đã bò tới một gốc cây táo rất lớn, cành lá sum sê. Không biết từ lúc nào, có một hột táo đã rơi xuống hang này và mọc nên cây táo ấy. Trên các cành táo đầy cả trái, đơm từng chùm trông thật ngon lành. Ngó ra xung quanh, thấy còn rất nhiều cây táo khác, cao thấp lớn bé khác nhau, lổ nhổ trên mấy chục cây, đầy cả trái, hình như một vườn táo rất đẹp. Nếu mấy chục năm trước đây không có hột táo này rơi xuống đây thì giờ phút này, Dương Qua và Lục Ngạc chỉ có thể gặp một đồng xương tàn trắng phau của bà Cừ Thiên Xích.

Bà Cừ Thiên Xích bò lại gốc táo, lượm một hột nhập vào môi, ngửa mắt nhìn lên thổi đánh "phụt" một tiếng. Hột táo từ miệng bà bắn ra như một viên đạn, xé gió rít lên vù vù vọt cao mấy trượng bắn trúng ngay một cành táo lớn. Cành này bị rung động mạnh, tức thì hàng mấy chục quả táo rơi lộp độp trên mặt đất. Dương Qua gật gù suy nghĩ: "Té ra bà bị liệt cả tay chân vì gân đứt hết, nên buộc lòng phải luyện tập hơi thở thật mạnh để phun hạt táo hái trái nuôi thân. Không ngờ nhu cầu này đã giúp cho bà có một tuyệt kỹ võ công mà thế gian ít người có thể luyện tập nổi. ầu cũng là một phần thưởng mà hóa công đã dành riêng cho con người đau khổ".

Nghĩ tới đó chàng thấy trong lòng khoái sảng, rồi cùng Lục Ngạc đi tập trung tất cả những quả táo đem lại. Ba người chia nhau ăn ngon lành. Trong hang đá này, nàng Lục Ngạc thấy mình vừa cung phụng cho mẹ già vừa dọn cho Dương Qua ăn, nên có cảm giác như một người nội trợ trong một tiểu gia đình.

Bà Cừ Thiên Xích vốn đã có tính nóng nảy, tự phụ từ thuở bé, thêm mười mấy năm trời bị giam hãm trong hang, chịu muôn ngàn điều cay đắng, nên tính tình càng trở nên hung hăng dữ tợn. Tuy nhiên với tình mẫu tử sâu đậm mê mông như trời bể, trải qua bao ngày tháng nhớ nhung đứa con gái thân yêu duy nhất, giờ đây được trùng phùng, dù là con người sắp trở thành ác thú, cũng phải hiền hòa và mềm lòng vì tình thương con. Bà cảm thấy trong lòng hân hoan sung sướng, nhìn Lục Ngạc với đôi mắt hiền từ trìu mến, rồi ôn tồn hỏi:

- Lão Công Tôn Chỉ nó bảo con rằng mẹ đã chết rồi phải không? Mà chết từ lúc nào, vì sao mà chết?

Lục Ngạc thưa:

- Trước kia không bao giờ cha nói đến câu chuyện gì về mẹ hết. Nhưng mỗi khi con nhớ mẹ có hỏi cha "con có giống mẹ hay không" và mẹ mắc bệnh gì qua đời thì cha con tỏ ý không bằng lòng, hậm hực mãi, có khi gây sự mắng lên om sòm và dặn con từ sau không được hỏi tới nữa. Luôn mấy lần như thế, con không dám hỏi nữa

Cừ Thiên Xích cười nhạt nói:

- Nhưng bây giờ chắc con buồn và thất vọng lắm phải không? Vì mẹ của con đâu có đẹp đẽ như con hằng tưởng tượng. Chẳng hiền hòa êm dịu chút nào. Thực tế mẹ con chỉ là cụ già tàn tật hung dữ và ác độc nữa. Nếu sớm biết như thế này chắc con không muốn tìm tới gặp mẹ nữa phải không con?

Nàng đưa tay ôm chàng lấy cổ mẹ tha thiết nói:

- Mẹ ơi, mẹ đoán cũng đúng một phần nào. Tuy con có thất vọng nhưng không phải vì thế mà con bớt tình thương yêu mẹ.

Rồi quay sang Dương Qua nàng nói:

- Dương huynh, mẹ em tốt quá, đối với em cũng như với anh nữa, phải không anh?

Nghe nàng hỏi với một giọng chí thành, hình như trong lòng chỉ có một mình mẹ nàng là người phúc đức quý hóa nhất trần gian nên Dương Qua suy nghĩ: "Có lẽ hồi còn trẻ bà cũng đẹp lắm. Trong lúc này hình dạng bà có thay đổi vì tuổi tác và đau khổ, nhưng không biết bà có thật tình tốt với mình không đây?". Đáp lại câu hỏi của Lục Ngạc chàng nói:

- Đúng vậy, cô nhận xét quả nhiên đúng lắm.

Nghe giọng nói của Dương Qua có vẻ thiếu thành thực hơn Lục Ngạc, Cừ Thiên Xích nghĩ bụng:

- Nhờ hoàng thiên phù hộ và run rủi cho mẹ con mình được gần lại nhau. Nhưng mặc dù ngày nay con ta đang chan chứa tình yêu đắm đuối, không biết nó có giữ mãi được như vậy hay không. Riêng ta đã trải qua một nỗi hăm oan đau khổ, suốt một phần đời, tưởng cũng nên kể lại cho nó hay biết.

Suy nghĩ xong bà bảo Lục Ngạc:

- Con gái mẹ có biết vì sao mẹ bị nhốt vào ngục đá này không? Vì sao lão Công Tôn Chỉ lại bảo rằng mẹ đã chết rồi? Vậy con hãy ngồi lại đây để mẹ lần lượt kể lại cho mà nghe con nhé. Nguyên tổ tiên Công Tôn Chỉ vốn làm tôi nhà Đường. Về sau vì lánh nạn An Lộc Sơn phải mang cả gia đình đến động Thủy tiên hoang vu này ẩn trú. Nhờ ông cha là võ quan, nên hấn cũng được học khá nhiều võ công gia truyền. Nhưng sở dĩ hấn tiến tới mức võ công cao siêu thượng thặng như ngày nay là mẹ truyền lại cho chứ.

Dương Qua nghe nói tới đây ngạc nhiên quá bèn "ồ" lên một tiếng lớn. Cừ Thiên Xích nhìn chàng một chút, tỏ vẻ hãnh diện rồi kể tiếp:

- Vì các con còn bé đâu biết những điều bí ẩn bên trong. Nay vị bang chúa của Bang Thiết Chưởng xưa kia là "Thiết Chưởng Thủy thượng phiêu" Cừ Thiên Nhận, tức là anh ruột ta đây. Dương Qua, cháu có biết rõ về lai lịch Thiết Chưởng bang, thuật lại cho em nó nghe với nhé.

Dương Qua ngơ ngẩn đáp:

- Cháu còn nhỏ quá, chưa có dịp tiếp xúc với giang hồ nên chẳng biết về Thiết Chưởng Bang...

Bà Cừ Thiên Xích cướp lời mắng lớn:

- Thằng bé này dám láo khoét trước mặt ta? Uy danh của Thiết Chưởng bang đã vang lừng khắp hai miền Nam, Bắc. Trên thiên hạ chỉ có bang này và Cái Bang là hai bang lớn nhất, và trong giới giang hồ đã suy tôn là "thiên hạ lưỡng bang hộ" lẽ nào người lại không biết?

Dương Qua đáp:

- Về Cái Bang thì cháu có nghe chút ít, nhưng về Thiết Chưởng bang thì... Bà Cừ Thiên Xích nổi nóng nạt lớn:

- Hừ, thế mà cũng mang danh con người có học võ nghệ? Một người biết võ mà không biết tới Thiết Chưởng bang thì không xứng đáng con nhà võ nữa.

Hà...hà... vô lý thật.

Lục Ngạc thấy mẹ mình nóng giận mặt mày đỏ lôm, mắt trợn ngược, môi run run, thì vội vàng xen vào nói:

- Mẹ ơi, anh Dương Qua tuổi chỉ tới hai mươi, từ nhỏ chỉ lớn chỉ sống trong rừng núi cùng sư phụ, chả bao giờ tiếp xúc với đời, thì làm sao nghe được danh tiếng của Thiết Chưởng bang được? Anh ấy không dám nói lừa mẹ đâu.

Bà Thiên Xích tuy không nói gì, nhưng mặt vẫn còn nét giận.

Nguyên hai mươi năm trước kia, Thiết Chưởng bang lừng lẫy danh tiếng khắp giang hồ. Nhưng sau kỳ luận kiếm Hoa sơn lần thứ hai bang chủ là Thiết Chưởng thủy thượng phiêu Cừ Thiên Nhận đã lạy Nhất Đẳng đại sư làm thầy và quy y cửa Phật thì Thiết Chưởng bang cũng dần dần tan rã hết.

Trong thời kỳ bang này cực thịnh thì Dương Qua mới chào đời. Về sau không còn ai nhắc nhở tới nữa, nên thật tình chàng không hay biết. Thật ra sở dĩ cha mẹ chàng gặp nhau và sinh ra chàng cũng do sự liên hệ từ Thiết Chưởng bang mà ra. Khi nghe bà Cừ Thiên Xích nhắc tới Bang này thì chàng bỡ ngỡ chẳng biết gì hết, và cũng chẳng biết nên trả lời làm sao cho được? Bà Cừ Thiên Xích thì về sống trong động Thủy tiên này trên ba mươi năm rồi làm sao biết được những chuyện thay đổi trong giang hồ cho nên cứ đinh ninh rằng thời nay Thiết Chưởng bang vẫn còn phồn thịnh như hồi nào. Bây giờ nghe Dương Qua không biết gì tới bang Thiết Chưởng bang thì bà bực tức và nặng lời mắng nhiếc. Dương Qua, xưa nay vẫn ngang ngạnh có tiếng. Khi đã căm phẫn thì bất chấp mọi việc, ngay như sư phụ Triệu chí Kính mà áp bức chàng, cũng bị chàng đánh đòn huống chi trường hợp này. Bà Cừ Thiên Xích dù sao cũng là con người xa lạ chưa chi đã chửi bới, mắng nhiếc nặng lời thì làm sao chịu nổi. Vì vậy lúc đầu nể Lục Ngạc chàng cố dằn tâm chịu đựng, nhưng về sau thấy bà ngang ngạnh quá sức chàng cảm thấy trong người nóng ran không nhịn được nữa. Chàng muốn dùng lời bắt bẻ lại cho hả dạ, nhưng khi ngược lên định nói, bỗng thấy nàng Lục Ngạc đang thiết tha nhìn mình say sưa thì chàng thấy cảm động và mềm lòng ngay.

Chàng tự hào suy nghĩ:

- Mẹ chàng hung hăng mắng nhiếc ta thì nàng lại tử tế hiền từ cùng ta cũng đủ bù đắp lại rồi. Những lời của bà già gàn dở đâu khác gì gió thoảng ngoài tai, và chỉ có mối tình tha thiết của người đẹp mới là đáng kể.

Nghĩ tới đây chàng cảm thấy trong lòng thư thái sáng suốt, không giận hờn nữa và chợt nghĩ ra thêm một chuyện khác:

- Võ nghệ của Hoàng Nhan Bình cũng giống y như một phái cùng Công Tôn Chỉ. Như vậy có lẽ nàng là đồ đệ của một người trong Thiết Chưởng bang chăng?

Chàng lim dim đôi mắt cố nhớ lại những ngón quyền và đao pháp của Hoàng Nhan Bình đã dùng để chiến đấu cùng Gia Luật Tề khi trước trong mười phần đã nhớ được bảy tám. Chàng vội nói lớn:

- Thôi, tôi đã nhớ ra rồi!

Bà Cừ Thiên Xích vội hỏi:

- Nhớ gì vậy?

Chàng đáp:

- Cách đây ba năm, cháu có lần gặp một vị kỳ nhân trong võ lâm đang đánh nhau với người hai tay không, võ nghệ khá cao. Người ấy chỉ hai tay không mà đã đấu và thắng cả bao nhiêu hảo hán, kết quả một nửa bị thương và một nửa chết tại trận. Và vị kỳ nhân ấy nghe đâu là một trong Bang Thiết Chuồng.

Cừ Thiên Xích vội hỏi:

- Vị kỳ nhân ấy, hình dáng ra sao?

Trong lúc bịa chuyện chàng muốn nói sao nữa cũng được, nên chàng đáp:

- Người ấy tạc độ sáu chục, mặc áo xanh, da mặt hồng hào, hình vóc vạm vỡ, đầu cạo trọc. Người ấy xưng họ Cừ.

Nghe tới đó, bà quát lớn:

- Đừng có nói xàm, hai anh ta không người nào đầu trọc hết, người nào cũng không bao giờ mặc đồ màu xanh hết. Người nào thấy trọc đầu nên bịa chuyện bảo anh ta cũng trọc đầu sao?

Dương Qua lo lắng:

- Chà, nguy quá, tính sao đây, mụ đoán ra thì bất tiện lắm.

Tuy nhiên chàng vẫn giữ vẻ bình tĩnh, tươi cười đáp:

- Bác chớ giận cháu. Cháu nói vị ấy họ Cừ nhưng đâu có bảo là anh ruột của bác, trên thế gian này biết bao nhiêu người họ Cừ, chứ chẳng lẽ chỉ dành riêng cho gia đình bác mà thôi đâu?

Thấy chàng biện luận hữu lý, Cừ Thiên Xích không biết nói sao bèn hỏi luôn:

- Vậy võ công người ấy ra sao ?

Dương Qua không đáp điềm nhiên đứng dậy, qua những đường quyền của Hoàng Nhan Bình, càng diễn càng lộ vẻ hoa mỹ, trông vô cùng đẹp mắt, trong hang đá, bóng Chuồng loang loáng như chong chóng, đường quyền tung vùn vụt, những ngón quyền Dương Qua múa đúng y như Hoàng Nhan Bình, nhưng vì công lực của chàng cao hơn nàng một bậc nên tốc độ và uy lực còn có phần mạnh mẽ và lạnh lẽ hơn nhiều lắm. Ngoài ra tất cả những ngón nào mà Hoàng Nhan Bình còn sót, chàng đã khéo léo bổ cứu một cách tài tình, theo đúng quy củ và phương pháp, khiến con người thiện nghệ như Cừ Thiên Xích càng xem càng trầm trồ khen ngợi. Bà ta rất hài lòng, bèn gọi Lục Ngạc bảo lớn:

- Này con gái, hãy xem đây là đường quyền chính tông của Thiết Chưởng bang nhà ta đấy. Con hãy chú ý nhìn cho kỹ để thưởng thức hết những ngón kỳ diệu tinh vi của nó.

Rồi trong khi Dương Qua tiếp tục biểu diễn, bà luôn mồm chỉ vẽ bổ túc thêm và giải thích từng chỗ, lợi hại của các đường quyền ngọn cước. Dương Qua buồn cười trong bụng:

- Có lẽ nên dừng nơi đây, chứ nếu biểu diễn thêm e lòi đuôi chồn thì nguy mất.

Nghĩ xong, chàng dừng lại và than rằng:

- Khi đánh tới chỗ này, vị kỳ nhân ấy đã diệt hết kẻ địch nên dừng tay không đấu nữa.

Cừ Thiên Xích hân hoan lớn tiếng khen:

- Chà! Cháu thông minh nhớ giỏi quá, ta cũng phục đấy. Còn vị kỳ nhân ấy tên họ là gì? cháu có nói chuyện được với người ta không?

Dương Qua đáp:

- Vị kỳ nhân ấy không khác nào long thiên uốn khúc, vừa thấy đó lại liền mất đó, chỉ cho thấy đầu mà chẳng cho thấy đuôi. Khi vừa đại thắng quân địch xong tức thì biến đi đâu mất. Cháu không biết gì về tên họ hay lai lịch của người ta hết. Thời nay cháu chỉ lắng tai nghe được mấy người bị thương đang nằm rên rỉ dưới đất cãi lầy trách móc nhau. Có kẻ đã bảo: "Ai khiến chúng mình dám vượt rêu hùm, động tới Cừ lão gia trong Thiết Chưởng bang, mình tự tác nghiệt thì bây giờ ráng mà chịu chứ còn ai than trách gì nữa". Cháu chỉ nghe có bao nhiêu đó thôi.

Bà Cừ Thiên Xích tươi cười nói:

- À phải rồi, chắc người ấy là đệ tử của anh ta rồi đấy.

Bà vốn là một người ham chuộng võ thuật. Ngót mười mấy năm bị giam hãm dưới hang này, bế tay còng chân không thi thố gì được hôm nay vừa thấy Dương Qua biểu diễn mấy đường võ nghệ, bà cũng cảm thấy ngay ngáy trong người. Trong lòng vui sướng quá, bà nói thao thao bất tuyệt về bản lãnh cao siêu của các nhân vật trong Thiết Chưởng bang cùng hai người.

Trong lúc này Dương Qua chỉ nuôi một mục đích là làm sao thoát ra được khỏi hang này, để mang tuyệt tình đan ra cho Tiểu Long Nữ uống. Tuy những lời giảng giải của bà rất có lợi cho bản lãnh mình nhưng chàng chỉ dạ lấy lệ không lòng dạ nào nghe nữa chỉ nghĩ tới Tiểu Long Nữ mà thôi. Thấy bà nói mãi không thôi, chàng liếc mắt cầu cứu Lục Ngạc. Nàng biết ý bèn bảo mẹ:

- Mẹ ơi, vì sao mẹ lại đem võ nghệ truyền lại cho cha con như vậy?

Bà nổi nóng gắt:

- Cha gì cài thứ đó? Cứ gọi nó là Công Tôn Chỉ mà thôi.

Lục Ngạc cúi đầu thưa:

- Dạ, con xin tuân lời mẹ. Từ nay con không gọi như thế nữa. Thôi bây giờ mẹ tiếp tục kể cho các con nghe thêm mọi việc đi?

Bà Cửu Thiên Xích mặt giận hầm hầm, "hừ" một tiếng rồi nín thinh. Mỗi một chập thật, lâu bà mới nói:

- Đây là câu chuyện của hai mươi năm về trước. Hai người anh ruột của ta vì không đồng ý kiến cứ cãi cọ nhau hoài...

Lục Ngạc cướp lời :

- Ủa, con có hai cậu nữa sao mẹ?

Bà hỏi:

- Con chưa biết sao?

Thấy mẹ hỏi gần với giọng nói bao hàm trách móc, nàng suy nghĩ: "Mình còn nhỏ quá, cha mình có kể lại bao giờ mà biết cho được". Nàng nhìn mẹ trả lời:

- Dạ, có ai nói cho con mà con biết được chuyện ấy?

© [HQD](#)